

Ahizpak betiko

Udaberriko egun eguzkitsu batean, Tanit, zortzi urtekoa, eta bere ahizpa gazteagoa, Isona, sei urtekoa, abentura berri baterako prestatzen ari ziren. Baso misteriotsu eta zelai berdez inguratutako herrixka txiki batean bizi ziren. Bi ahizpek beti amestu zuten baso eta zelai horiek esploratzea. Tanit zaharragoa bazen ere eta askotan Isonaren babesletzat hartzen bazen ere, bazekien asko ikasiko zuela bere ahizpa gaztearengandik ere.

“Gaur Sekretuen Liburua bilatzera joango gara baso sorginduan!” esan zuen Tanitek hunkituta, motxila janzten zuen bitartean. “Esan digute liburu hau aurkitzen duenak munduko ikasgairik garrantzitsuena ikasten duela”.

Isonak, begiak jakin-minez distiratsu, irribarre egin eta esan zuen: “Prest nago! Baina Tanit, agintzen al didazu ez nauzula bakarrik utziko?”

Tanitek begiratu eta esan zion: “Agintzen dizut beti elkarrekin egongo garela, gertatzen dena gertatzen dela”.

Bi ahizpak basora joan ziren. Zuhaitzak handiak ziren eta hostoak leunki xuxurlatu egiten ziren haizean. Oinez zihoazela, animalia

politak topatu zituzten, adar batetik bestera saltoka gidatzen zituen urtxintxa bat bezala. Dena ondo zihoan ibai sakon bat zeharkatzen zuen soka-zubi zahar batera iritsi ziren arte.

—Erraz zeharkatu dezaket —esan zuen Tanitek, aurrerapauso bat emanez. Baina Isonak beldurrez begiratu zion zubiari.

—Tanit, beldur naiz! Zer gertatuko da zubia hausten bada? —esan zuen Isonak ahots dardarti batekin.

Tanit gelditu egin zen, zer egin pentsatzen. Une horretan, gogoratu zuen ez zela ahizpa nagusi ausarta izatea, baizik eta bere ahizparentzat beti hor egotea. Isonarengana biratu eta eskua tinko heldu zion.

—Nik ere pixka bat beldur naiz, baina elkarrekin egiten badugu, badakit zeharkatu dezakegula —esan zion irribarre gozo batekin.

Pixkanaka, bi ahizpek zubia zeharkatu zuten, eskutik helduta eta elkarri konfiantza emanez. Behin beste aldean, poz-pozik barre egin zuten. —Lortu dugu! Elkarrekin garaiezinak gara! —esan zuen Isonak.

Aurrerago, kobazulo distiratsu bat aurkitu zuten. Barruan, harri batean, liburu zahar eta misteriotsu bat zegoen: Sekretuen Liburua. Tanitek arretaz ireki eta lehen orrialdea irakurri zuen: “Sekretu handiena hau da: maite zaituen norbaitengan konfiantza izan dezakezunean, ez zaude inoiz bakarrik”.

Tanitek eta Isonak elkarri begiratu eta elkar besarkatu zuten estu. “Hau da gure sekretua!” esan zuen Isonak barrez.

Egun hartatik aurrera, bi ahizpek ikasi zuten, desberdintasunak edo beldurrak gorabehera, beti fidatu zitezkeela elkarrengan. Eta horrela, abentura berriak bizitzen jarraitu zuten, elkarrekin edozein oztopo

gainditu zezaketela jakinda.